

kaj vrata, je začul še drugi strel, in ko je prišel v stanovanje, je našel svojega prijatelja ležati z dvakrat prestreljeno glavo umirajočega na tleh.

Učiteljica se žrtvovala za otroke. V brezuspešnem poizkusu, da bi rešila dva otroka pred prihajajočim vlakom, je 26 letna učiteljica Miss Helen Scott v kraju Geneseo v Severni Ameriki izgubila življenje. Z njo sta bila ubita tudi oba otroka. Učiteljica je vzela svoj razred na izlet. S tremi otroci je stala na nekem malem železniškem mostičku, ko nepričakovano pridrvi vlak. Otroci so postali zmedeni in so skočili naravnost na progo. Učiteljica je skočila za njimi, da bi jih potegnila na varno, in se ji je tudi posrečilo, da je enega

otroka pravočasno vrgla s proge. Za druga dva pa je bilo že prepozno. Zadel jih je vlak in jih vrgel visoko v zrak ter jih na mestu ubil.

Predsednik Hoover za razorožitev. Početkom maja je bilo v Washingtonu zborovanje mednarodne trgovske zbornice. Zborovanje, katerega se je udeležilo okrog tisoč delegatov, je otvoril predsednik Združenih držav Hoover s pozdravnim nagovorom. V svojem govoru je povdarjal, da velik del krivde za sedanjo gospodarsko krizo leži na orožju, pod katerim svet danes naravnost ječi in ki ovira vs o uspešno sodelovanje med narodi.

»Svetovni stroški za oboroževanje,« je dejal Hoover, »znašajo letno pet milijard

dolarjev, kar je okrog 70 odstotkov več, kakor je bilo pred svetovno vojno. Kljub temu, da smo vsi podpisali Kelloggov pakt, s katerim smo obsodili vojno kot sredstvo za poravnavo mednarodnih sporov, štejejo vendar armade celega sveta danes pet in pol milijonov mož v aktivni službi in nad dvajset milijonov v rezervi. Vse te velikanske sile, ki ogromno prekašajo predvojno stanje, je treba razorožiti, da bodo prišli narodi do medsebojnega zaupanja in da se bodo odstranile neprestane grožnje in strah, ki imajo za posledico nestalnost, politično in ekonomsko. To ovira svet, da ne more priti na njem do zdravih razmer, in vojaške sile požirajo ogromne vsote narodnega premoženja.«

Za našo deco.

Tone Palčič.

Uvod.

To je bilo pred davnim, davnim časom, še v dobi, ko so zajci preganjali pse, žabe predle na kolovratu, a mačke nosile čevlje.

Neki dobri vili je prišlo tedaj na pamet, da bi malo potovala po svetu. Naročila je, naj ji vprežejo v lahek voziček dvanajst krilatih miši.

Ko je dospela v bližino siromašne vasi, je stopila z voza in se je izpremenila v staro ženo. Radovedna je bila, kako jo bodo sprejeli. Šla je v prvo hišico. Tu je stanoval reven drvar s svojo ženo. Bila sta zelo revna, pridna in gostoljubna. Kar sta imela, sta vse prinesla pred vilo.

Vila je bila z njima zelo zadovoljna. Zato ji je rekla pred odhodom:

»Jaz sem vila. Videla sem, da sta vrla človeka. Kaj si želita? Le povejta! Vajino željo bom takoj izpolnila.«

»Oh, dobra vila!« je zaklicala žena. »Imava njivico, zdaj docela posejano; imava lepo kravico; imava najino hišico, v kateri si sedaj. Dovolj za srečo in zadovoljstvo. Ali nekaj je, kar tako zelo poželiva. Da bi samo imela dete, čeprav ne bi bilo večje od palca na roki. To bi bila za naju največja sreča.«

Vila je izginila.

Čez nekaj časa po tem razgovoru se je v tej revni hišici rodilo dete. Ali bilo je tako malo, tako drobno, da res ni bilo večje od palca na roki. Zato je dobilo pri krstu ime: Tone Palčič.

»Foj, joj!« je jadikoval nezadovoljni oče. — »Kaj bom s tem palčkom? Kaj naj postane iz take malenkosti? Zakaj nama vila ni dala deteta, kakršna je druga deca? Ti žena si vsemu temu kriva. Samo da imaš dete, tako ali tako!«

»Ne govori tako, dragi moj,« je odgovorila žena. »Čeprav je dete majhno, pomni, da bo še iz njega velik in slaven junak. O tem sem povsem prepričana.« Neizmerno je ljubila svojega sinčka.

Ker je bilo siromaštvo v hiši, starši niso kupiti zibelke, ampak položili so otroka v očetov čevljev. Mati ga je izpolnila z vato, napravila pokrivalce in Tonetu je bilo prav udobno in ugodno spavati. Ko bi bil večji, so mu hoteli kupiti pravo dečjo posteljo.

Dnevi so minevali. Tone je ostal po velikosti isti, niti za las ni bil večji od palca. Ali bil je tako ljubezniv, tako vesel, tako pameten, da njegovi starši niso niti več tožili, da je vedno tako majhen.

Kmalu je shodil. Tedaj je bil posebno živahen in nemiren. Povsod ga je bilo polno. Zato je

marsikdaj kam padel, ali to ga ni prestrašilo. Bil je jako hraber. Njegova mati je imela prav, ko je rekla, da bo še nekoč junak.

Nekega dne se je bojeval z velikim pajkom. Niti na um mu ni prišlo, da bi zbežal. Po dolgem boju je ubil pajka z iglo, ki mu je služila kot meč. Pomislite, da je bil zanj pajek to, kar n. pr. za nas volk!

Tone je imel eno veliko napako. Vse je hotel videti. Tako je nekoč s trudom splezal na mizo, samo da vidi, kaj je v nekem kozarcu. Bilo je mleko. Toliko se je nagnil čez rob, da je padel v kozarec, in sigurno bi bil utonil, da ni baš tedaj pritekla mati.

Najrajši je tekel po travniku. Tedaj se je v travi povsem izgubil, ker je bila napram njemu kakor gozd. Nekoč ni dosti manjkalo, pa bi ga bila krava pogoltnila. Ali Tone je začel kričati, ko ga je imela že v gobcu, in se tako otopati, da je žival vsa začudena odprla gobec. To je Tone baš hotel. Hitro je skočil na tla in tekel domov, kakor da bi se nič ne bilo zgodilo.

Ko sta oče in mati za to izvedla, nista vedela kaj storiti. Oče je karal mater, da na Toneta premalo pazi. Mati pa, čeprav je dečka jako ljubila, ga je prav pošteno oštela.

Tone Palčič potuje.

Po tem nemilem dogodku je Tone materi obljubil, da ne bo šel več iz hiše. Ali ni se držal te obljube. Čez nekaj dni je odšel na polje, kjer so baš bili poželi pšenico, da vidi, kaj bi bilo tam novega. Tu je videl mnogo ptic. Posmatral jih je z velikim veseljem. Velik orel se je zibal prav nad dečkovo glavo v mirnem zraku.

»Oh, Kako krasno je biti v taki višini!« je pomislil Tone. »Res srečne so te ptice. Kaj bi dal za to, da bi mogel leteti po zraku, namesto da se moram truditi tu na tleh.« Pozdravljal je orla, da mu je mahal z lepim klasom.

Nesreča je hotela, da je orel to zapazil. Kakor strela se je zaletel doli, zgrabil klas in se zopet dvignil. Ojoj! Bedni Tone si je bil ovil klas okoli roke in tako je moral z orlom v oblake.

V začetku je bil zelo začuden in ni niti prav razumel, kako in kaj. Ko se je zavedel, ni začel jokati, ampak vesel je bil, da se mu je to pripetilo in da se izprehaja po oblakih, kakor si je to bil že zdavnaj želel. Samo ko si je nad seboj malo ogledal velikega ptiča, se mu je srce stisnilo. Kam ga nosi? Morda kam, da ga požre! Žalost ga je prevzela. Spomnil se je svojih staršev in svoje postelje ob ognjišču.

(Dalje sledi.)

Križevci pri Ljutomeru. Samski stan je zamenjala pridna Marijina družbenka Pepca Heric iz vategledne hiše iz Stare Novovasi z uglednim mladencičom Antonom Nedeljko iz Bolehnečic. Poroko sta obhajala v Mariboru. Na gostiji je bilo mnogo ljudi, ki smo bili prav židane volje pri ljutomerski kapljici.

Sv. Lovrenc v Sl. g. Na trojičko nedeljo, to je dne 31. maja t. l., sta se v tukajšnji farni cerkvi poročila Repič Vincenc in Nežika Zorman, oba iz dobre krščanske hiše. Bog daj srečo in blagoslovi! — Na gostiji se je nabralo za dijaško sementišče v Mariboru 150 Din. Bog plačaj!

Zg. Ponikva, Zalec. Dekleta Mar. družbe so dobila novo in lepo zastavo, katero so iz najfinejše franc. svile izdelale čč. šolske sestre v Mariboru. Bila je lepa slovesnost.

ZAHVALA.

Podpisana se iskreno zahvaljujeva cenjenemu upravništvu »Slov. Gospodarja« za pomoč po najinem požaru, ki nama je dne 13. maja t. l. upepelil vsa najina poslopja. Ker sva naročnika »Slov. Gospodarja«, nama je cenjena uprava lista takoj izplačala svoto, ki jo je obljubila svojim naročnikom v slučaju požara. Priporočava ta list vsem sosedom ter uljudno prosiva, da si ga naročijo!

Okoliča Brezovo, Zg. Ponikva.

J. in M. Hrovat.